

Torsdag, den 30. november 2000

77. mener endelig, at oprettelsen af en europæisk diplomatskole som foreslået i Parlamentets ovennævnte beslutning af 5. september 2000 om et fælles EF-diplomati, ville være et positivt skridt hen imod indførelsen af et fælles diplomati for FUSP;

Europa-Parlamentet, FUSP og FESFP

78. understreger nødvendigheden af, at EU's aktiviteter inden for krisestyring med civile og militære midler — navnlig inden for rammerne af Petersberg-opgaverne — underkastes en stærkere parlamentarisk kontrol;

79. fastslår, at opgavefordelingen mellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter i denne forbindelse er klar;

80. erindrer i denne forbindelse om sin beslutning af 15. juni 2000 om gennemførelse af en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på Det Europæiske Råds møde i Feira (!) og foreslår, at der inden for rammerne af FUSP og FESFP regelmæssigt afholdes et møde mellem repræsentanter for de nationale parlamenter og Europa-Parlamentets ansvarlige udvalg med det formål at behandle udviklingen inden for disse to politiske områder sammen med Rådets formandskab, den højtstående repræsentant for FUSP og kommissæren med ansvar for eksterne anliggender; mener, at det på visse betingelser vil være ønskeligt på de samme vilkår at inddrage ansøgerlandenes parlamenter samt parlamenterne fra de NATO-medlemslande, som ikke er medlemmer af EU;

81. tillægger Europa-Parlamentets samarbejde med NATO's Parlamentariske Forsamling stor betydning;

82. hilser Rådets dokument om de vigtigste aspekter og grundlæggende valg inden for FUSP velkommen som et redskab for orientering og dialog om FUSP, men beklager, at dette dokument er det eneste, som det høres om, jf. EU-traktatens artikel 21; kræver navnlig at blive hørt om de fælles strategier på et forberedende stadie, således at der kan tages behørigt hensyn til dets synspunkter;

*

* *

83. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen samt medlemsstaternes parlamenter.

(!) »Vedtagne tekster«, punkt 5.

10. En fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik efter Køln og Helsinki

A5-0339/2000

Europa-Parlamentets beslutning om oprettelse af en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik efter Køln og Helsinki (2000/2005(INI))

Europa-Parlamentet,

— der henviser til forslag til beslutning af:

- a) Salvador Garriga Polledo om oprettelse af et civilt europæisk fredskorps (B5-0361/1999),
- b) Jorge Salvador Hernández Mollar om fremme af de europæiske sikkerheds- og forsvarsforbindelser med Maghreb-området (B5-0114/2000),

— der henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 17,

— der henviser til beslutningerne om den europæiske sikkerheds- og forsvarsidentitet (ESDI), der blev vedtaget på Det Nordatlantiske Råds ministermøde i Berlin (1996) og på NATO-topmøderne i Madrid (1997) og Washington (1999),

Torsdag, den 30. november 2000

- der henviser til Det Europæiske Råds erklæringer fra møderne i Køl (den 3.-4. juni 1999), Helsinki (den 10.-11. december 1999), Lissabon (den 23.-24. marts 2000) og Feira (den 19.-20. juni 2000) om indførelse af en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik (FESFP) med de dertil hørende civile og militære dimensioner,
- der henviser til møderne i WEU's ministerråd i Porto den 15.-16. maj 2000 og Marseille den 13. november 2000, hvor man forberedte sig på at overføre visse af denne organisations funktioner til Den Europæiske Union,
- der henviser til de bidrag, som EU's medlemsstater annoncerede på kapacitetstilsagnskonferencen den 20. november 2000 i Bruxelles, og de yderligere bidrag, som flere ansøgerlande og europæiske lande, der er medlemmer af NATO, men ikke af EU, annoncerede den følgende dag,
- der henviser til den igangværende regeringskonference og drøftelserne her om et tættere samarbejde,
- der henviser til Rådets afgørelser af 10. maj 1999 om
 - a) ordningerne for udvidet samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Vesteuropæiske Union (1999/404/FUSP) ⁽¹⁾
 - b) de praktiske foranstaltninger for alle medlemsstaters deltagelse i opgaver i henhold til artikel 17, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, hvor Unionen benytter sig af WEU (1999/321/FUSP) ⁽²⁾,
- der henviser til Rådets afgørelser af 14. februar 2000 om
 - a) nedsættelse af Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Interimskomiteé (2000/143/FUSP) ⁽³⁾
 - b) oprettelse af Det Midlertidige Militære Organ (2000/144/FUSP) ⁽⁴⁾
 - c) udstationering af nationale eksperter på det militære område ved Generalsekretariatet for Rådet i en overgangsperiode (2000/145/FUSP) ⁽⁵⁾,
- der henviser til Rådets afgørelse af 22. maj 2000 om nedsættelse af et udvalg vedrørende de civile aspekter af krisestyring (2000/354/FUSP) ⁽⁶⁾,
- der henviser til Kommissionens forslag til Rådets forordning om oprettelse af en beredskabsordning (KOM(2000) 119 — C5-0272/2000 — 2000/0081(CNS)) ⁽⁷⁾,
- der henviser til sin beslutning af 15. maj 1997 om meddelelsen fra Kommissionen om »Europas forsvarsrelaterede industri og de udfordringer, den står overfor, et bidrag til indsats på europæisk plan« (KOM(1996) 10 — C4-0093/1996) ⁽⁸⁾,
- der henviser til sin beslutning af 28. januar 1999 om meddelelse fra Kommissionen »Gennemførelse af Unionens strategi vedrørende de forsvarsrelaterede industrier« (KOM(1997) 583 — C4-0223/1998) ⁽⁹⁾,
- der henviser til sin beslutning af 15. juni 2000 om gennemførelse af en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på Det Europæiske Råds møde i Feira ⁽¹⁰⁾,
- der henviser til sin beslutning af 6. september 2000 om Unionens prioriteringer, for så vidt angår eksterne aktioner ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ EFT L 153 af 19.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 123 af 13.5.1999, s. 14.

⁽³⁾ EFT L 49 af 22.2.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 49 af 22.2.2000, s. 2.

⁽⁵⁾ EFT L 49 af 22.2.2000, s. 3.

⁽⁶⁾ EFT L 127 af 27.5.2000, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 213.

⁽⁸⁾ EFT C 167 af 2.6.1997, s. 99.

⁽⁹⁾ EFT C 128 af 7.5.1999, s. 86.

⁽¹⁰⁾ »Vedtagne tekster«, punkt 5.

⁽¹¹⁾ »Vedtagne tekster«, punkt 9.

Torsdag, den 30. november 2000

- der henviser til de ændringer, som Parlamentet vedtog den 16. november 2000⁽¹⁾ til forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen (KOM(2000) 30 — C5-0057/2000 — 2000/0032(COD)),
 - der henviser til forretningsordenens artikel 163,
 - der henviser til betænkning fra Udvalget om Udenrigsanliggender, Menneskerettigheder, Fælles Sikkerhed og Forsvarspolitik (A5-0339/2000),
- A. der henviser til, at Den Europæiske Union og dens medlemsstater har et fælles værdi- og interessegrundlag, som de bør beskytte i en ånd af gensidig solidaritet,
- B. der mener, at der efter den kolde krigs afslutning er en tendens til, at den indholdsmæssige forskel mellem sikkerhed og forsvar udviskes, og at sikkerheds- og forsvarspolitik kræver anvendelse af såvel civile som militære midler, hvis man skal kunne forebygge og styre de kriser, der truer en stats eller en gruppe af stater (f.eks. Den Europæiske Union), interesser og værdier,
- C. der, for så vidt angår begrebet forsvar i den almindeligt accepterede betydning, hvilket vil sige det territoriale forsvar, understreger, at den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (FESFP) ikke tager sigte på at konkurrere med Atlantpagten, der stadig danner grundlaget for medlemmernes kollektive forsvar, eller oprette en permanent europæisk hær,
- D. der ikke desto mindre konstaterer, at medlemsstaterne er bundet af en gensidig politisk solidaritet (EU-traktatens artikel 11, stk. 2), som i sig selv er en sikkerhedsfaktor, der til sin tid også vil betyde, at FUSP sikrer medlemsstaternes grænser som Unionens ydre grænser,
- E. der henviser til, at FESFP ikke påvirker den selvstændige karakter af de enkelte medlemsstaters sikkerheds- og forsvarspolitik eller de forpligtelser, nogle af dem har som følge af deres tilhørsforhold til NATO eller WEU,
- F. der understreger, at den debat om den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, der indledtes i Pörschach, er accelereret efter NATO's militære intervention i Kosovo, der fik Den Europæiske Unions befolkninger til at indse, at de var ude af stand til at løse store kriser,
- G. der bemærker, at denne konflikt understregede Den Europæiske Unions og dens medlemsstaters mangler og utilstrækkeligheder både med hensyn til forebyggelsen af kriser med civile midler og med hensyn til deres militære midler og muligheder for at styre kriser,
- H. der derfor glæder sig over, at Den Europæiske Union har reageret så hurtigt og i Det Europæiske Råds erklæringer fra Køln, Helsingfors, Lissabon og Feira har fastsat principperne og bestemmelserne for en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik (FESFP), der først og fremmest skal baseres på forebyggelse, styring og afhjælpning af kriser, der truer den internationale stabilitet og sikkerhed,
- I. der understreger, at Den Europæiske Unions og dens medlemsstaters bestræbelser på at etablere en troværdig fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik har til formål at styrke FUSP, da EU derved bliver i stand til at udnytte alle sine finansielle, diplomatiske, civile og militære virkemidler for at nå sine mål og øve mere effektiv indflydelse på afviklingen af internationale kriser, og da anvendelsen af militære midler er den absolut sidste udvej,
- J. der endvidere henviser til, at Den Europæiske Unions erklærede ambition om via FUSP og FESFP at gøre sig gældende som en vigtig aktør på den internationale politiske scene vil bidrage til at genoplive Atlantpagten og til en mere ligelig fordeling af dens opgaver og ansvar, vil give den europæiske sikkerheds- og forsvarsidentitet (ESDI) et konkret indhold og vil udgøre en vigtig faktor i forbindelse med den internationale sikkerhed,

(1) »Vedtagne tekster«, punkt 5.

Torsdag, den 30. november 2000

- K. der glæder sig over, at en række medlemsstater allerede har besluttet at omstrukturere deres væbnede styrker og indkøbe passende og i visse tilfælde fælles udstyr med henblik på etableringen af den europæiske hurtige udrykningsstyrke, Det Europæiske Råd vedtog på møderne i Köln og Helsinki, og som med kapacitetsbidragskonferencen træder ind i sin første konkrete fase,
- L. der indtrængende opfordrer medlemsstaterne til at gøre en tilsvarende indsats for at nå de mål, de har sat sig med hensyn til civil krisestyring, navnlig for at få oprettet en hurtigt mobiliserbar europæisk politistyrke og for at få gennemført samlede foranstaltninger til forebyggelse og styring af kriser med en hensigtsmæssig finansiering, især til støtte for det civile samfund i kriseområder,
- M. der bemærker, at der stadig er mangler, der skal afhjælpes, såvel på det institutionelle som på det materielle plan, hvis EU ønsker at råde over en troværdig konfliktforebyggelses- og krisestyringskapacitet inden 2003,
- N. der beklager, at FESFP indføres uden Europa-Parlamentets kontrol, idet Europa-Parlamentet ikke er med til at definere den, og der desuden understreger, at der i forbindelse med FESFP er behov for parlamentarisk overvågning og demokratisk kontrol gennem de nationale parlamenter i forhold til medlemsstaternes regeringer,
- O. der især bemærker, at de nationale parlamenter, der skal vedtage medlemsstaternes forsvarsbudgetter, endnu ikke er i stand til at skabe sig et samlet og sammenhængende overblik over FESFP,
- P. der understreger betydningen af principperne om åbenhed og ansvar inden for sikkerheds- og forsvarspolitik;
- Q. der henviser til, at det er nødvendigt, at der indgås en aftale mellem Europa-Parlamentet og Rådet om adgangen til de dokumenter, der er omhandlet i Rådets afgørelse 2000/527/EF af 14. august 2000 ⁽¹⁾,
1. fastslår, at en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik ikke er et mål i sig selv, men et instrument til at fremme målsætningerne for EU's udenrigspolitik, og at den kun kan anvendes til at nå konkrete mål, som Rådet klart har peget på, i samarbejde med Kommissionen og med Europa-Parlamentets støtte;
 2. understreger derfor på ny, at den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik vil give EU flere muligheder for gennemførelse af udenrigspolitikken;
 3. glæder sig over formandskabets seneste rapport om styrkelse af FESFP, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Feira, og opfordrer Den Europæiske Union til ikke at slække på sine bestræbelser men videreføre udviklingen af den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik i såvel civil som militær henseende og i den forbindelse træffe de politiske og institutionelle afgørelser, der er nødvendige for at gøre denne politik fuldt operationel;
 4. påpeger, at FESFP kun vil blive virkelig effektiv, hvis den styres af en dertil udpeget myndighed, der er i stand til at koordinere samtlige disponible virkemidler af såvel civil som militær art; mener i øvrigt, at de nye strukturer, når de er etableret, bør evalueres regelmæssigt;
 5. opfordrer derfor Det Europæiske Råd til på sine kommende møder at træffe de nødvendige afgørelser med henblik på at gøre FESFP fuldt operationel i 2003, således som Det Europæiske Råd vedtog i Köln;
 6. understreger på ny, at kriserne først og fremmest bør løses ved hjælp af civile midler, men udelukker dog ikke anvendelsen af væbnede styrker, når diplomatiet har nået sine grænser, hvis dette sker i overensstemmelse med de principper, der ligger til grund for Den Europæiske Union, og i overensstemmelse med medlemsstaternes forfatninger og principperne i FN-pagten og OSCE's charter;
 7. understreger, at anvendelsen af væbnet magt i henhold til folkeretten kræver et ad hoc-mandat fra FN's Sikkerhedsråd; understreger i betragtning af risikoen for en fastlåst situation i dette organ behovet for en revision af FN's institutioner; mener, indtil disse reformer er gennemført, og hvis der ikke foreligger et mandat som følge af en fastlåst situation i Sikkerhedsrådet, at det internationale samfund, herunder EU, kun kan gribe ind militært i nødstilfælde, hvis FN's generalsekretær udtrykkeligt beder herom;

(¹) EFT L 212 af 23.8.2000, s. 9.

Torsdag, den 30. november 2000

8. understreger endelig, at det er nødvendigt, at Den Europæiske Union fastlægger de principper og retsgrundlag, der skal give den beføjelse til at gribe ind med civile eller militære midler, eller med en kombination af begge dele på tredjelandes territorium i tilfælde af en krise;

I. Udvikling af civile instrumenter til konfliktforebyggelse og kriseforvaltning

9. tilslutter sig retningslinjerne i rapporten fra Feira med hensyn til styrkelse af Den Europæiske Unions civile konfliktforebyggelse og krisestyingskapacitet med henblik på

- a) at forebygge, at konflikter bryder ud eller optrappes,
- b) at konsolidere fred og intern stabilitet i overgangsperioder,
- c) at sikre komplementaritet mellem de militære og de civile aspekter af krisestyning, omfattende samtlige Petersberg-opgaver (humanitære missioner, herunder evakuering af statsborgere, fredsbevarende missioner, militære missioner som led i krisestyning, herunder fredsskabende missioner);

10. støtter det mål, som medlemsstaterne fastlagde på mødet i Feira, om inden 2003 ved frivilligt samarbejde at etablere en europæisk politistyrke bestående af 5 000 politifolk, der skal medvirke til konfliktforebyggelse og krisestyning, da de militære enheder ikke er egnede til operationer, der tager sigte på at opretholde ro og orden; bemærker endvidere, at medlemsstaterne for at tage højde for nødsituationer har forpligtet sig til inden for denne generelle målsætning at stille med et første kontingent på 1 000 politifolk inden for en frist på 30 dage;

11. glæder sig også over Kommissionens forslag om oprettelse af en økonomisk beredskabsordning, der vil gøre det muligt for EU at reagere hurtigt, og pålægger Rådet straks at vedtage den tilsvarende forordning;

12. understreger, at denne spredning og denne styrkelse af Den Europæiske Unions interventionskapacitet i kriseområder bør gå hånd i hånd med aktioner til genoprettelse og konsolidering af retsstaten, demokratiet, civilsamfundet, et uafhængigt retssystem, den lokale administration og det økonomiske system for at muliggøre en hurtig tilbagevenden til normale forhold og garantere den demokratiske sikkerhed i det pågældende område;

13. opfordrer Kommissionen og Rådet til at beskæftige sig mere indgående med konfliktforebyggelse og udvikle et operationelt koncept, der udnytter de ressourcer, der findes i Den Europæiske Union, dens medlemsstater, NATO samt hos andre aktører som f.eks. FN, OSCE og andre regionale organisationer og desuden i medierne og i civilsamfundet;

14. understreger i den forbindelse, at EU også bør samarbejde med de specialiserede ngo-forummer;

15. mener, at Den Europæiske Union i første fase af indførelsen af en konfliktforebyggelsespolitik bør udvikle sin kapacitet med hensyn til indsamling af oplysninger og gennemførelse af analyser, således at den kan opfange de allerførste tegn på krise;

16. understreger, at dette forudsætter:

- a) et loyalt samarbejde fra alle medlemsstaters side, hvor de stiller alle de midler, de disponerer over, til EU's rådighed,
- b) styrkelse af UPPAR (Enheden for Politisk Planlægning og Hurtig Varsling), der for øjeblikket ikke råder over tilstrækkelige menneskelige og materielle ressourcer til, at den kan varetage sin opgave med hurtig varsling for slet ikke at tale om de øvrige funktioner og
- c) en udbygning af de ansvarlige tjenestegrene i Rådet og Kommissionen, som skal stille de oplysninger og analyser, som de råder over, til rådighed for hinanden;

17. understreger endvidere, at en forebyggende intervention bør afpasses efter den konkrete krisesituation og kan indebære iværksættelse af en række foranstaltninger spændende fra diplomatisk pres til positive aktioner med henblik på at styrke civilsamfundet, men at man ikke kan udelukke tvangsaktioner spændende fra politiske og økonomiske sanktioner til trussel om magtanvendelse;

Torsdag, den 30. november 2000

18. anser det for nødvendigt, at man i forbindelse med ikke-militær kriseforvaltning omhyggeligt skelner mellem på den ene side rent civile aktioner (som humanitære aktioner, observation, mægling, genopbygning osv.), der kunne gennemføres af et civilt europæisk fredskorps, og på den anden side politiaktioner, der kan være forløbere for en øget anvendelse af tvangsmidler eller indgå i opfølgningen af en konflikt;
19. anser det for absolut nødvendigt, at de relevante organer i Rådet (Udvalget for de Civile Aspekter af Krisestyling, Situationscentret, kriseenheder) arbejder tæt sammen med Kommissionens organer (navnlig Krisekoordineringsenheden og ECHO) under ledelse af en hertil udpeget myndighed for at undgå spredning af kræfterne og sikre effektiviteten af EU's indsats;
20. gentager den anmodning, det fremsatte i ovennævnte beslutning af 15. juni 2000, om, at der fastlægges andre »fælles hovedmålsætninger« (headline goals) end målsætningen vedrørende den fælles politistyrke, f.eks. specialiserede grupper inden for områderne retsstat, valgobservation, kriseobservation, humanitær hjælp og civilbeskyttelse;
21. opfordrer Kommissionen til at udarbejde en oversigt over de civile virkemidler, der er til rådighed eller bør tilvejebringes, med henblik på at forebygge og styre kriser og afslutte dem på de bedst mulige betingelser;
22. opfordrer Kommissionen til i samarbejde med Rådet at udarbejde en offentlig årsberetning om EU's konfliktforebyggelse med en oversigt over den politik, der er ført, de instrumenter, der er anvendt, og de programmer, der er støttet; foreslår, at der fastsættes kriterier for evaluering og for de erfaringer, der kan drages;

II. Udvikling af unionens militære virkemidler og militære kapacitet

23. understreger, at krigen i Kosovo med al tydelighed har vist de europæiske landes svaghed, når det drejer sig om at gribe ind i kriser, ikke blot hvad angår civile midler, men også hvad angår militær kapacitet;
24. gentager, at det støtter den fælles hovedmålsætning (headline goal) fra Køln og Helsinki, der tager sigte på inden 2003 at etablere en hurtig udrykningsstyrke på 50.000-60.000 mand, som kan mobiliseres i løbet af 60 dage og stå til rådighed i 1 år, og som skal være selvstændig med hensyn til kommando, efterretning og operationel planlægning;
25. glæder sig over de bidrag, som medlemsstaterne, ansøgerlandene og de europæiske NATO-lande, der ikke er medlemmer af EU, annoncerede på kapacitetsbidragskonferencen den 20. og 21. november 2000 med henblik på at nå denne målsætning; opfordrer den højtstående repræsentant for FUSP til regelmæssigt at aflægge beretning for Europa-Parlamentet om, hvordan de pågældende stater lever op til disse forpligtelser, således at medlemmerne af Europa-Parlamentet og medlemmerne af de nationale parlamenter kan kontrollere etableringen af den europæiske hurtige udrykningsstyrke;
26. glæder sig over, at medlemsstaterne har givet udtryk for deres vilje til at opfylde denne ambitiøse målsætning ved på en hensigtsmæssig måde at reorganisere deres væbnede styrker;
27. opfordrer medlemsstaterne til i deres indkøbspolitik at tage ved lære af NATO's intervention i Kosovo, WEU's opgørelse, NATO's initiativ med hensyn til forsvarskapacitet og konklusionerne fra kapacitetsbidragskonferencen;
28. understreger de europæiske landes svagheder og utilstrækkeligheder på kommunikationsområdet, og når det gælder kommando og operationsledelse, efterretning og strategisk mobilitet (tung lufttransport og flytanking i luften), indsamling af oplysninger, kapacitet til at trænge igennem modstanderens luftforsvar, kapacitet til at angribe i al slags vejr — både nat og dag — målsøgningsvåben og krydsermissiler, således som de blev afsløret under krigen i Kosovo;
29. foreslår derfor, at medlemsstaterne efter kapacitetsbidragskonferencen gør en indsats for at afhjælpe manglerne på disse områder, således som de har gjort det inden for den strategiske lufttransport (Airbus A400M), luft-til-luft-missiler (Météor), krydsermissiler (Scalp/Storm Shadow) og rekognoscerings- og navigations satellitter;

Torsdag, den 30. november 2000

30. mener dog, at anskaffelsen af militært udstyr i Europa ikke kan gennemføres ud fra enkelte isolerede eller multilaterale projekter, og at der derfor er behov for en effektiv fælles indsats for at udarbejde prognoser og planer;
31. foreslår, at medlemsstaterne foretager en langsigtet evaluering af deres behov på kort (2003-2005), mellemlang (2010-2012) og lang sigt (2020-2025), for at de påtrængende strategiske, industrielle og budgetmæssige valg kan træffes på det rette tidspunkt;
32. fastslår, at etablering af en EU-kapacitet for hurtig intervention rejser spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaternes militær skal være professionelt — en udvikling, der allerede er indledt i flere medlemsstater — og påpeger, at det er op til den enkelte medlemsstat at afgøre dette ud fra sine politiske og sociale traditioner og den rolle, den ønsker at spille, når det gælder krisestyring;
33. finder det bydende nødvendigt, at Den Europæiske Unions medlemsstater udvikler en marinekorps-flyintventionskapacitet, der er baseret på de hangarskibe, som fire af medlemsstaterne råder over — i betragtning af søkommunikationsvejenes betydning for handlen i Unionen og de muligheder, som hangarskibene frembyder til udførelse af Petersberg-opgaverne, således som operationerne over det tidligere Jugoslavien har vist; opfordrer de berørte medlemsstater til, når de udskifter deres hangarskibe, at søge at opnå interoperabilitet, således at man, hvis det skulle blive nødvendigt, råder over en marinekorps-flyintventionskapacitet;
34. kræver også, at de europæiske lande samler deres ledsage- og støttekapacitet i forbindelse med luft- og søværnsoperationer i ad hoc-task forcer eller inden for EUOMARFOR, som efter planerne skal være åbent for alle medlemsstaterne, for at sikre tilfredsstillende beskyttelse af de europæiske hangarskibe;
35. støtter idéen om at udvikle egnede ressourcer på luft- og søtransportområdet og med hensyn til flytanking i luften, CSAR-operationer⁽¹⁾, overvågning af lufrummet (AEW&C⁽²⁾) samt på et senere tidspunkt kontrol af kamppladsen og indsamling af oplysninger via satellit, fly og drone;
36. foreslår, at de styrker, der for øjeblikket er til rådighed for WEU (FAWEU), og Den Europæiske Luftgruppe skal indgå i de styrker, der står til rådighed for Den Europæiske Union, og at disse kan udgøre den europæiske udrykningsstyrke; kræver, at disse forskellige styrker, som i sig selv er midler til et styrket samarbejde, skal være åbne for de medlemsstater, som ønsker at deltage;
37. opfordrer Den Europæiske Union til også at overtage den aftale, som WEU og Ukraine undertegnede den 30. juni 1997 om langdistancelufttransport; er af den opfattelse, at en lignende aftale kunne indgås med Rusland for at styrke medlemsstaternes transport- og deployeringskapacitet;
38. henviser til sine beslutninger af 15. maj 1997 og 28. januar 1999 om det europæiske samarbejde om den forsvarsrelaterede industri og noterer sig med tilfredshed den aftale, seks EU-medlemsstater undertegnede i Farnborough den 27. juli 2000, som vil lette omstruktureringen af de forsvarsrelaterede industrier i Europa, således som der blev anmodet om i de ovennævnte beslutninger;
39. ønsker, at ansøgerlandene skal kunne deltage fuldt ud i det europæiske forsvarsmaterielsamarbejde, hver gang det er muligt;
40. minder ikke desto mindre forsvarsindustriene såvel som EU's medlemsstater og ansøgerlandene om, at våbeneksporten i FESFP's interesse skal kontrolleres og begrænses;
41. ønsker, at Den Europæiske Union indfører en egentlig rumfartspolitik omfattende både de civile og de militære aspekter af udnyttelsen af rummet, og at den samler de nationale og multinationale ressourcer, som den råder over på det militære område, i en fælles rumfartsledelse for Den Europæiske Union; er imidlertid af den opfattelse, at denne nye politik ikke bør have til formål at opsende våbenudstyr, men at den skal bidrage til at udvikle rekognoscerings-, lytte- og navigationsudstyr;

(¹) Combat Search and Rescue (eftersøgnings- og redningsaktioner under kamphandlinger).

(²) Airborne Early Warning & Control system (luftbåret varslingsystem).

Torsdag, den 30. november 2000

42. glæder sig i den forbindelse over den tilnærmelse, der fandt sted den 16. november 2000 mellem EU og Den Europæiske Rumorganisation med henblik på etablering af en europæisk rumstrategi, som ud fra et dobbelt perspektiv skal lægge vægt på navigations- (Gallileo) og observationssystemerne (GMES-initiativet: global overvågning af miljøet og sikkerheden);

43. henviser til, at iværksættelsen af en operationel FESFP nødvendiggør tiltrædelse af en fælles europæisk politisk vision og fastsættelse af fælles interesser, men understreger samtidig, at dens effektivitet afhænger af, at medlemsstaterne får ensartede kapaciteter i forbindelse med intervention og af, at der udvikles avanceret teknologi; anmoder i den anledning om etablering af en fælles forskningspolitik på forsvarsområdet; er af den opfattelse at de europæiske forskningscentre i deres programmer bør tage hensyn til forsvarsrelaterede aspekter;

44. gør opmærksom på, at alle disse bestræbelser på at forbedre Unionens militære kapacitet og ressourcer ikke vil være nok, hvis den ikke fastlægger en strategi for anvendelsen af styrkerne som led i den fælles udenrigspolitik, og hvis dens institutioner ikke tilpasses;

III. Institutionelle spørgsmål i tilknytning til udformningen af en fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik

45. henviser, for så vidt angår beslutningsstrukturerne i forbindelse med FESFP, til sin ovennævnte beslutning af 15. juni 2000 og ønsker, at den højtstående repræsentant for FUSP varetager formandskabet for COPS (Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Komité), og at der oprettes et forsvarsministerråd, som efter behov deltager i møderne i Rådet (almindelige anliggender);

46. er stadig bekymret med hensyn til effektiviteten af de organer, der blev oprettet som en midlertidig foranstaltning den 1. marts 2000, samt med hensyn til sammenhængen i de aktioner af såvel civil som militær art, som Den Europæiske Union måtte beslutte i den nuværende situation;

47. understreger i denne forbindelse, at etableringen af disse nye organer ikke er blevet fulgt op af en styrkelse af de koordinerings- og igangsætningsbeføjelser, som den højtstående repræsentant for FUSP råder over, af en klar rollefordeling mellem denne og det kommissionsmedlem, der har ansvaret for de eksterne forbindelser, og af en gennemført koordinering med alle andre aktører med henblik på at skabe en klar kommandovej, der forbinder det led, hvor det politiske initiativ udspringer, med det, hvor det føres ud i livet;

48. gentager derfor det krav, der er fremsat i dets beslutning om regeringskonferencen af 13. april 2000 ⁽¹⁾, om, at de beføjelser, der er givet den højtstående repræsentant fra FUSP og den kommissær, der er ansvarlig for eksterne forbindelser, i rette tid samles hos en dertil særligt udpeget næstformand for Kommissionen;

49. fastslår desuden, at den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik effektivitet hænger nøje sammen med forbedringen af FUSP's effektivitet, og at det med henblik herpå også er nødvendigt, at EU ikke blot råder over en efterretningskapacitet, men også over analysekapacitet; noterer sig, at satellitcentret i Torrejon og WEU's Institut for Sikkerhedsstudier i 2001 vil blive overført til EU som agenturer i henhold til de afgørelser, som WEU-Rådet traf den 13. november 2000; mener, at det her er nødvendigt klart at definere disse to organisationers fremtidige rolle, således at de især kommer til at understøtte Enheden for Politisk Planlægning og Hurtig Varsling, som bør have øget sine menneskelige ressourcer, således at den kan udføre sine planlægnings- og analyseopgaver fuldt ud;

50. ønsker, at Det Europæiske Råd på mødet i Nice etablerer de endelige organer for FESFP (Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Komité, Militærkomiteen og Militærstaben), klart definerer deres respektive kompetenceområder og deres beslutningsbeføjelser og giver de nødvendige impulser til forbedring af effektiviteten af FUSP i almindelighed og af FESFP i særdeleshed, for så vidt angår beslutningsprocessens hurtighed og gennemskuelighed;

51. anmoder om, at Det Europæiske Råd i Nice, som supplement til etableringen af de endelige organer for FESFP på baggrund af WAEG, WEAO eller OCCAR vedtager princippet om et europæisk forsvarsmaterielagentur med tilknytning til Militærkomiteen, som har til opgave at definere og forvalte fælles forskningsprogrammer og planlægge udgifter til fælles investering og indkøb;

⁽¹⁾ »Vedtagne tekster«, punkt 7.

Torsdag, den 30. november 2000

52. er af den opfattelse, at Rådet burde beskæftige sig indgående med de budgetmæssige aspekter af FESFP, især ved beregning af udgifterne ved overførsel af de WEO-funktioner, der er nødvendige for udførelsen af Petersberg-opgaverne; mener desuden, at udgifterne til Petersberg-opgaverne bør fordeles mellem medlemsstaterne efter en fordelingsnøgle baseret på bruttonationalproduktet, og ønsker, at der ved denne fordeling tages højde for hver enkelt medlemsstats bidrag af civil og militær art til gennemførelsen af disse opgaver;
53. ønsker under alle omstændigheder, at en medlemsstat, der ikke vil deltage i en mission, som et udtryk for den gensidige solidaritet, der forbinder medlemsstaterne, betaler et økonomisk bidrag, der fordeles mellem de deltagende medlemsstater;
54. mener endelig, at Petersberg-opgaverne på lang sigt bør finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget, hvilket kræver en ændring af EU-traktatens artikel 28 og af de finansielle overslag;
55. opfordrer Rådet og medlemsstaterne til i betragtning af udgifterne i forbindelse med gennemførelsen af FESFP ikke på forhånd at afvise tanken om en forhøjelse af budgetmidlerne, da en sådan forhøjelse er nødvendig af hensyn til Unionens troværdighed, uden at dette dog må rejse tvivl om EU's og medlemsstaternes sociale og økonomiske prioriteter;
56. håber, at disse bestræbelser på at samle medlemsstaternes militære midler og kapaciteter inden for rammerne af FESFP vil føre til en rationalisering af militærudgifterne, hvilket kunne komme til udtryk i budgetbesparelser;
57. understreger, at en yderligere udvikling af de militære opgaver på ingen måde bør medføre, at medlemsstaterne skærer ned på udgifterne inden for andre vigtige ikke-militære områder, især de områder, der omfatter den civile krisestyring, menneskerettigheder og demokrati, udviklingsbistand og humanitær bistand;
58. konstaterer, at det samarbejde, der er indledt mellem Den Europæiske Union og NATO, fungerer godt, således som det første fælles møde mellem Den Midlertidige Politiske og Sikkerhedspolitiske Komité og Det Nordatlantiske Råd den 19. september 2000 har vist;
59. støtter, som det blev aftalt på Det Europæiske Råds møde i Feira, de vejledende principper og vilkår for, hvordan ansøgerlandene og de europæiske lande, der er medlemmer af NATO, men ikke er EU-medlemsstater, skal tilknyttes de krisestyringsopgaver, der varetages af Den Europæiske Union;
60. minder i denne forbindelse om, at:
- i tilfælde af at Rådet for Den Europæiske Union beslutter at foretage operationer, der kræver støtte i form af NATO's midler og kapaciteter, kan de europæiske lande, der er medlem af NATO, men ikke af EU, tilslutte sig, hvis de ønsker det, og de har derefter fra planlægningsstadiet til operationens udførelse samme rettigheder og forpligtelser som Den Europæiske Unions medlemsstater;
 - i tilfælde af at Rådet for Den Europæiske Union beslutter at foretage operationer uden at gøre brug af NATO's midler og kapaciteter, kan de europæiske lande, der er medlem af NATO, men ikke af EU, anmodes om at deltage i denne operation med samme rettigheder og forpligtelser som Den Europæiske Unions medlemsstater, som nævnt ovenfor; bemærker, at det samme vil gøre sig gældende for alle ansøgerlande og alle andre lande, f.eks. Rusland og Ukraine, der anmodes herom af Rådet;
61. glæder sig i denne henseende over de yderligere kapacitetsbidrag, som flere europæiske NATO-medlemsstater, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, på kapacitetsbidragskonferencen lovede at stille til rådighed for EU inden for rammerne af Petersberg-opgaverne;
62. minder om, at erklæringen fra Atlantpagtens topmøde i Washington af 23. april 1999 fastslog princippet om, at Den Europæiske Union bør have lettere adgang til NATO's samlede midler og kapaciteter til operationer, som denne organisation ikke er militært engageret i som alliance; henviser til, at dette navnlig forudsætter en garanteret adgang til NATO's planlægningskapaciteter og den antagelse, at de NATO-midler og -kapaciteter, der på forhånd udpeges til Den Europæiske Unions anvendelse, er for hånden;

Torsdag, den 30. november 2000

63. bemærker, at enhver udtalelse, der vil kunne give anledning til tvivl om Unionens mulighed for, hvis det er nødvendigt, at benytte NATO's midler og kapaciteter kun vil give anledning til at kopiere visse af disse, hvilket ikke vil være i nogen af parternes interesse;
64. konstaterer, at WEU-ministerrådets møde i Porto og Marseille banede vej for overførsel til Den Europæiske Union af de WEU-funktioner, der er nødvendige for gennemførelsen af Petersberg-opgaverne, at dette vil påvirke denne organisations struktur såvel som dens fremtid, og at denne situation rejser spørgsmålet om bibeholdelsen af traktaten om dens oprettelse; noterer sig den overgangsplan, som WEU's Militærkomité vedtog den 17. oktober 2000, og som sigter mod at sikre stabilitet i krisestyringskapaciteten under opbygningen af Den Europæiske Unions permanente strukturer; bemærker, at WEU's militærstab sammen med organisationens planlægningsenhed og situationscenter vil forsvinde, så snart det endelige tilsvarende organ bliver etableret inden for rammerne af Den Europæiske Union;
65. fastslår, at to af WEU's resterende funktioner, gensidig bistand (artikel V) og forsvarsmaterielsamarbejde via WEAG (Den Vesteuropæiske Forsvarsmaterielgruppe), kunne indgå i et tættere samarbejde, hvis dette samarbejde efter regeringskonferencen også omfatter området sikkerhed og forsvar;
66. konstaterer at den sidste tilbageværende WEU-funktion, der består i at skabe et udvidet sikkerhedsforum, er ved at blive overtaget af EU, eftersom man har vedtaget at optage regelmæssig kontakt med ansøgerlandene og de europæiske NATO-lande, der ikke er EU-medlemsstater;
67. foreslår derfor, at den ændrede Bruxelles-traktat, som er blevet indgået for 50 år, ophæves på de i artikel XII fastsatte betingelser, når WEU's resterende funktioner udøves af Den Europæiske Union, hvilket kunne føre til opløsningen af denne organisation i 2004;
68. opfordrer EU's institutioner til med henblik på udviklingen af de civile, politisk-militære og parlamentariske aspekter af den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik og indskrænkningen af WEU's aktiviteter at ansætte denne organisations personale — såvel i Generalsekretariatet som i Forsamlingen — for at udnytte dets faglige kompetence;

IV. Den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik parlamentariske dimension

69. henviser til sin ovennævnte beslutning af 15. juni 2000 om den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik parlamentariske dimension og beklager dybt, at der stadig ikke tages hensyn til denne dimension i Rådets overvejelser;
70. henviser især til sit forslag om, at der inden for rammerne af FESFP og på grundlag af COSAC's erfaringer oprettes et europæisk interparlamentarisk organ for sikkerhed og forsvar, der svarer til den udvidede ramme for den europæiske sikkerhed;
71. bekræfter, at denne parlamentariske dimension under alle omstændigheder bør udvikles inden for rammerne af Den Europæiske Union, og at den med de nuværende beføjelser er i stand til at overtage den kontrolfunktion, der udøves af WEU-Forsamlingen;
72. foreslår, at EU-traktatens artikel 21, hvorefter Europa-Parlamentet en gang om året drøfter iværksættelsen af FUSP, ændres, således at FESFP udtrykkeligt nævnes, og at Rådet i denne forbindelse aflægger beretning til Parlamentet om de fremskridt, der er gjort med iværksættelsen af denne politik, herunder medlemsstaternes bestræbelser på at bidrage til at nå det fastsatte mål i 2003;
73. fastslår helt generelt, at det ville være nyttigt, hvis regeringskonferencen tilpassede de relevante bestemmelser i traktaten under hensyntagen til, at FESFP eksisterer side om side med FUSP, hvilket ville gøre det lettere at definere såvel EU's som dens institutioners kompetenceområder;
74. beklager den ensidige afgørelse, som Rådet traf den 14. august 2000, og som indeholder restriktive bestemmelser om aktindsigt; insisterer på, at der indgås en aftale herom mellem Parlamentet og Rådet, således at det sikres, at FESFP kommer til at fungere godt, samtidig med at Parlamentet får mulighed for at udøve de beføjelser, det tillægges i traktaten;
75. glæder sig over det samarbejde, som er indledt med NATO's Parlamentariske Forsamling, og som danner et europæisk og samtidig transatlantisk grundlag for drøftelse af sikkerheds- og forsvarsspørgsmål;

Torsdag, den 30. november 2000

76. mener, at det i den nuværende fase ville være hensigtsmæssigt at tilpasse Parlamentets egne strukturer for at tage højde for FESFP og få bedre kontrol med udviklingen;

77. foreslår derfor, at der i Parlamentet oprettes en specialiseret administrativ enhed, som skal bistå Udvalget om Udenrigsanliggender, Menneskerettigheder, Fælles Sikkerhed og Forsvarspolitik i dets arbejde i forbindelse med FESFP og aflaste Delegationen for Forbindelserne med NATO's Parlamentariske Forsamling, som bør have status af fast delegation;

V. *De transatlantiske forbindelser*

78. understreger, at Den Europæiske Unions bestræbelser på at iværksætte FESFP er forenelige med udviklingen af den europæiske sikkerheds- og forsvarsidentitet inden for rammerne af NATO og går i retning af et egentligt partnerskab med De Forenede Stater og Canada på alle områder — politiske, økonomiske og militære;

79. er klar over, at etableringen af et afbalanceret partnerskab mellem Den Europæiske Union og De Forenede Stater på sikkerheds- og forsvarsområdet og dermed det udenrigspolitiske område, forudsætter, at de enkelte partners holdning tages op til fornyet overvejelse for at tage højde for denne nye udfordring, der ændrer de roller, de hver især har spillet siden 1945;

80. konstaterer med beklagelse, at den udvikling, der blev igangsat i Köln og Helsinki, ikke altid vurderes efter fortjeneste i De Forenede Stater, og at der bør iværksættes et oplysningsarbejde for at undgå enhver misforståelse; foreslår derfor, at Kommissionens delegation i Washington i tæt samarbejde med Unionens formandskab og den højtstående repræsentant for FUSP, indleder en informationskampagne rettet mod de ansvarlige amerikanske politikere; opfordrer desuden sin Delegation for Forbindelserne med De Forenede Staters Kongres til med jævne mellemrum at rejse spørgsmålet over for medlemmerne af den amerikanske Kongres;

81. anser det for nødvendigt, at Den Europæiske Union og De Forenede Stater som partnere med fælles værdier og fælles interesser fører en løbende dialog om de store strategiske spørgsmål som f.eks. balancen på grundlag af nedrustningsaftalerne og om de store internationale politiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål;

*

* *

82. ønsker, at de specialiserede europæiske institutter udnyttes til at give de af EU's parlamentarikere og tjenestemænd, der er tilknyttet FESFP, den uddannelse, der er nødvendig, for at de kan udføre deres opgaver;

83. opfordrer Kommissionen og Rådet til at undersøge muligheden for på EU-plan at oprette et kollegium for europæisk sikkerhed med henblik på at tilbyde en fælles europæisk uddannelse til de civile og militære ansvarlige i EU's og medlemsstaternes institutioner og på den måde skabe mulighed for udvikling af en fælles kultur på sikkerheds- og forsvarsområdet;

84. anser det for absolut nødvendigt, at Den Europæiske Union indleder en informationspolitik rettet mod den offentlige opinion i medlemsstaterne og i tredjelande i Fællesskabets periferi med henblik på at forklare målsætningen med den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, som den søger at iværksætte; er af den opfattelse, at denne opgave bør varetages af Europa-Parlamentet, Rådets formandskab, den højtstående repræsentant for FUSP og Kommissionen i fællesskab;

85. ønsker, at der arrangeres en stor demokratisk drøftelse af europæiske sikkerheds- og forsvarsspørgsmål med deltagelse af Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter; opfordrer Rådet og Kommissionen til i henhold til deres respektive beføjelser at udarbejde en hvidbog om den europæiske sikkerhed med henblik på at gøre sig fælles tanker om de farer, der på kort og lang sigt truer vort kontinent, og afstikke retningslinjer for politiske aktioner vedrørende EU's civile og militære interventioner;

86. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes regeringer og parlamenter, regeringer og parlamenter i ansøgerlandene, i de europæiske NATO-lande, der ikke er EU-medlemsstater, og i USA og Canada, WEU-Rådet, WEU-Forsamlingen og WEU's generalsekretær, NATO's generalsekretær, NATO's Parlamentariske Forsamling og Det Euro-Atlantiske Partnerskabsråd.